

PAVOL

WEISS

2500

TYŽDŇOV

2500
TÝŽDŇOV

PAVOL

WEISS

2500

TYŽDŇOV

Venujem Zuzke

Text © Pavol Weiss 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7101-7

I. ČASŤ

1. KAPITOLA

*Dozvieme sa, prečo architekt Viktor Baumann
robí obhliadku Meszényiho paláca a z akých
dôvodov začína mať obavy o otcovo zdravie.*

„Podme už domov!“ naliehavo sa ozval otcov hlas po tom, čo sa usadil na pohovke.

Práve sa s Viktorom vrátili z nákupu a syn si všimol, že otec sa rozhliada po obývačke, akoby to bola väzenská cela, kam ho bez jeho súhlasu zavreli. Lavou rukou, na ktorej mal protézu, nervózne búchal do operadla kresla, až sa z neho kúdolili obláčiky prachu, ktorý si ešte pamätal mamu.

„Kam domov, otec?“

„Kam domov, kam domov,“ opakoval slová, akoby chcel porozumieť ich obsahu. „No predsa na Včelársku do paláca. Domov.“

Viktor sa zhlboka nadýchol, chcel to otcovi vysvetliť, ale v tej chvíli si uvedomil, že je to zbytočné. V paláci na Včelárskej už roky nebývali.

„Zapnem ti televízor, dobre? Pripravil som ti zoznam televíznych kanálov. Keď si budeš chcieť pozrieť napríklad šport, zapneš si dvadsaťjednotku, a keď niečo z prírody, tridsaťštvorku. Naše domáce programy sú od jeden do osem. Chceš ešte niečo vedieť? Máš chuť na nejaký špeciálny program? Prelepil som ti na ovládači tlačidlá, takže tie prelepené nestláčaj, pohybuješ len týmito šípkami hore a dolu po programoch. A toto červené tlač, len keď chceš telku vypnúť.“

„Chcem ísť domov!“ zopakoval namrzeno otec. Vzal do ruky ovládač a začal sa s ním hrať, kým sa mu nepodarilo zapnúť kanál o prírode, kde práve vysielali nejaký dokument o delte Dunaja.

„Domov pôjdeme zajtra. Teraz si oddýchneš, pozrieš televízor... v chladničke máš jedlo. Je tam kurací paprikáš, stačí ho dať do mikrovlnky a stlačiť. Vieš, ktorý gombík? Štart. To predsa ovládaš. Mám ti to ukázať?“ Viktor prešiel do kuchyne a podišiel k mikrovlnke, otec naň cez priechod stále dobre videl. „Tu je štart. Stlačíš a zohrieva.“

„Viem, nie som blbý,“ odvetil otec a Viktora si viac nevšimal. Zaujal ho prírodopisný dokument.

Viktor mu pred časom vymenil plynový sporák za elektrický. Báľ sa, že otec zabudne plyn vypnúť, tak ďaleko to už zašlo. Na obrazovke sa mihlo stádo zebier kdesi v Serengeti, otec asi prepol program, prestrih, lenivý lev zazíval do kamery, akoby premýšľal, koho z dvoch Baumannovcov zožerie prvého.

Viktor kedysi na safari bol, mal pocit, že by sa zišlo zastreliť nejakého leva alebo slona. Medzi podnikateľmi bola taká móda – ukázať, kto má odbachnutého väčšieho zvera. Ale zostrelil akurát tak nohatú černoškú recepcnú, samozrejme, s ochranou, ale aj tak mesiace trýpol, či nedostal aids alebo syfilis, či „aspoň“ kvapavku.

Odkedy si otca pamätal, mal šedivé, vlastne skôr biele vlasy a teraz sa mu zdalo, že trochu schudol. Podľa doktora Olega Slezáka mohlo schudnutie zapríčiniť to, že otec sa jednoducho pre nastupujúcu demenciu občas zabudol najesť, ale to bol ten lepší prípad, lebo hlad sa vždy ozve. Horšie by bolo, keby napríklad otec popíjal, dal by si jeden pohár, druhý, tretí... až by sa opil do nemoty. Aj také prípady sa stávajú. Alkoholikom sa môžeš stať aj na dôchodku a nevedomky sa deň čo deň spíjať do bezvedomia.

Viktor ešte raz všetko v domčeku skontroloval, stiahol vonkajšie žalúzie a zvýšil teplotu na kúrení. Keď sa hlasno vo dverách lúčil, otec si ho už nevšimával.

Skôr než vyšiel na dvor, začul však otcov krik a ihneď sa vrátil dnu.

„Zas to nejde! Pokazil si to, čo si s tým urobil?“

Obrazovka zrnila. Viktor vzal ovládač, otec za tú chvíľu stihol postŕhať z neho všetky leukoplasty.

„Otec, asi si stlačil niečo, čo si nemal. Vraavel som ti, aby si tieto leukoplasty nedával dolu a stláčal len tieto dve, teda tri tlačidlá.“

„Lepili sa mi na prsty, vieš, že neznášam leukoplasty!“

Chvíľu sa pohral s ovládačom a programy naskočili. Rozlúčil sa a trýpol, kedy ho otec pre nefungujúci televízor opäť privolá.

Rodičia Viktorovi často pripomínali jeho prvý architektonický pokus. Na zažltnutom kancelárskom papieri s hlavičkou CHZJD, n. p., teda Chemické závody Juraja Dimitrova, národný podnik, vtedy nakreslil domček so symetrickým umiestnením okien, dveri a sklonom strechy pripomínajúcim strechy na habánskych domoch v Levároch, kde sa raz boli kúpať. Nákras ich prekvapil prepracovanými detailmi, pôsobil, akoby ho vytvoril architekt. Jediné, čo kazilo dojem, bol veľký ležiaci červený pes, siahajúci div nie do výšky prvého poschodia. Za psom bol plot. Rodičov farba psa vystrašila, veď v čase zúriaceho komunizmu mohla červená farba znamenať kadečo. Červený pes mohol symbolizovať napríklad aj to, že Viktor Baumann pokladá komunistov za zúrivých psov pripravených roztrhať každého, kto nesúhlasí so zriadením, alebo to mohla byť farba krvi nevinných obetí, ktoré vľciaky roztrhali pri pokuse o prekročenie hraníc. „A prečo nie je hneď ako náš Dinuško?“ opýtal sa otec s rozpačitým pohľadom upretým

na mamu, ktorej zaiste preblesla hlavou rovnaká myšlienka: čo ak je ich syn génius alebo čo ak celý obrázok je taký provokatívny preto, že ich syn natrča uši, keď sa niekedy jeden druhému ponosujú, ako sa tu nedá žiť a kde mohli byť, keby boli v šesťdesiatom ôsmom či deviatom odišli za kopčeky. Rodičovské reči boli však mladému Viktorovi fuk. Červený pes sa mu jednoducho páčil a ak aj počul slovo kopčky, tak si prinajmenšom predstavil zalesnený chrbát Malých Karpát týčiaci sa nad Bratislavou. Okrem toho neznášal otázky typu: Tak čo, Viktoro, čím chceš byť, až budeš veľký? Budeš futbalistom? Alebo lekárom? Alebo veterinárom?

„Len aby z neho nebol maliar,“ vzdychol otec, keď sa ukladali spať. „Poznal som jedného a ten sa upil na smrť.“

„Myslíš Nevana, čo býval na druhom vedľa grófký?“ opýtala sa mama a otec prikývol.

Viktor spával v malej izbe, v ktorej nebolo okno. Kedysi dozaista slúžila ako nejaký sklad alebo izba pre slúžky. Keď zaspal, otvorili mu dvere, aby mal prísun čerstvého vzduchu. V byte nemali kuchyňu, kuchyňa slúžila ako obývačka. Okrem kutice pre Viktora mali ešte malú spálňu s oknami do ulice. Boli v poradovníku na väčší byt, ktorý Jakubovi sľúbili pri nástupe do CHZJD.

O pár rokov neskôr, keď už bývali v malom rodinnom domčeku v Prievoze, rodičov začalo znepokojovať, že začal kresliť cintoríny s hrobmi a krížmi, na ktorých boli úhľadne napísané mená susedov, učiteliek, kamarátov, maminých a otcových kolegov, dokonca na jednom z hrobov sa objavilo aj meno prezidenta republiky Gustáva Husáka. Otec okamžite prinútil syna meno vygumovať. Viktor jednoducho na kríže písal mená každého, koho bol jeho detský mozog schopný zapamätať si.

„Hádam len z neho naozaj nebude maliar, ustavične si len kreslí namiesto toho, aby naháňal loptu alebo robil niečo poriadne,“ hneval sa Jakub Baumann.

„Veď nekreslí len cintoríny, ale aj domy. Minule sme boli pri novej Národnej galérii a pozerali na tú červenú opachu, čo tam postavili. Viktoro bol z nej celý nadšený. Že vraj je to veľmi pekné! Najmä tá červená sa mu páčila a predstav si, vedel meno architekta. Nejaký Dedeček to navrhol,“ hájila ho mama.

„Tá prístavba je hrozná. Ako to mohli dovoliť! Takto predsa galéria nemôže vyzeráť. No to vieš, oni si môžu dovoliť všetko, aj zohyzdiť pekný palác. Dakedy to, mimochodom, boli kasárne. Až komunisti z toho urobili galériu. A ten Dedeček, mali by ho poslať nazad do školy, nech sa naučí kresliť.“

„Vidíš. Je to lepšie, ako keby tam boli vojaci a Vikinko mi povedal, že raz, keď bude veľký, aj on navrhne galériu.“

„Stačilo by, keby mi pomohol konečne opraviť ten plot od susedov a namaľovať dvere na garáži, pán architekt.“

Helena stála za kuchynskou doskou a miesila cesto na koláč. Po rokoch varenia a pečenia prestala používať váhy a všetky prísady pridávala odhadom.

Začali ju bolieť zápästia, a tak si chrptom ruky zotrela z čela pot. Asi dala naozaj veľa múky, dočerta, cesto bude tuhé.

„A prečo by nemohol byť architekt? Vraj navrhnuť galériu je pre architekta veľká pocta,“ opýtala sa, hoci odpoveď poznala.

„Pretože sa na tú školu nikdy nedostane, lebo nemáme protekciu,“ odvetil Jakub zbytočne. Obaja to vedeli. Koncom sedemdesiatych rokov sa v komunistickom Československu na školy, ako bola medicína, právo, architektúra, dalo dostať iba cez známosti alebo cez stranu.

„Možno ani nemá talent, ktovie? Vybavili by sme mu školu a on by si tam potajomky kreslil paneláky alebo kasárne.“

„Prestaň! Podľa mňa je talentovaný.“

Jakub Baumann sa nechcel so ženou hádať. Vedel, že pre Helenu je Viktor v jej živote to najvzácnejšie a ak by aj talent nemal, ako matku by ju nikto nepresvedčil o opaku. Najradšej by syna dala na klavír, ale ten sa proti tomu vzbúril. Veď ani nemáme naň v dome miesto, rozčuľoval sa Jakub.

Miesila cesto a v hlave sa jej pritom miesili mená všetkých známych, kamarátov, susedov, bývalých priateľov, ktorých by mohla poprosiť o protekciu. Vybavovať školu treba čo najskôr.

„Architekta poznáme iba Adama, ale ten je v Kalifornii. Ten nám nepomôže, hoci je emeritný profesor na nejakej tej ich univerzite,“ neopustila tému. „Ale zas poslal Viktorovi knihy o architektúre, stále je v nich zahrabaný.“

„Áno, ale potom sme museli ísť na políciu a vysvetľovať, prečo nám nejaký cudzinec posiela zo Západu knihy. Našťastie, v jednej bol aj moskovský Zjazdový palác. Mala si vidieť, ako sa tvárili.“

Helena už príhodu počula, ale Jakuba nepreušila, pridala do cesta vodu, aby bolo vláčnejšie.

„Hlupáci, našťastie, nerozumeli po anglicky. No určite si niekde zapísali, že náš syn obdivuje západnú architektúru. Ktovie, možno aj o Adamovi vedia, že je divný. Vedia všetko. Aj to, čo my ešte nevieme.“

„Oproti mínusovým bodom, ktoré máš ty, je tento s knihami naisto bezvýznamný. Nemal si mu dávať Adamovu adresu a hlavne si mu nemal o ňom toľko rozprávať.“

„Adam je v Amerike úspešný a uznávaný architekt! Ako som to mohol synovi nepovedať? Môžeme my za to, že sa tam presadil? Veď to je fantastický úspech! Mali by sme byť na Adama Beránka, rodáka z Topoľčan, hrdí! A u nás sa o ňom mlčí.“

„Preto buď radšej ticho.“

„Aj tak ho nevezmú. Pôjde na stavarínu. Alebo to skúsi v Prahe, tam sa na tieto veci nepozerajú až tak dogmaticky. A potom, každý, kto si kreslí domčeky, nemusí vyštudovať architektúru. Teoreticky môže ísť aj na hnojarinu alebo, ako si ty chcela, na medicínu.“

„Ja by som bola rada, lenže medicína ho nebaví.“

„Hlavne by mal pochopiť, že na architektúru sa nedostane a priať realistickejší variant,“ odvetil.

Vzala cesto, zlostne ho hodila na dosku a začala vykrajovať menšie porcie, ktoré potom rozvalká na veľké okrúhle lokše. S kačacou masťou a soľou alebo s trochou bryndze budú najlepšíe.

„Keď sa aj nedostane na architektúru, nič sa nestane. A keď sa tam aj dostane, aj tak bude navrhovať iba rodinné domy, kocky alebo kvádre, ako sa hovorí medzi ľuďmi.“

Vedeli si dopredu predstaviť celý synov život. Nemuseli sa obávať neprijemných prekvapení, lebo socializmus prekvapenia neprinášal. Mali prácu, dostávali plat, vedeli, aký budú mať dôchodok a že na Vianoce určite budú v obchodoch mandarínky aj banány. Takisto vedeli, že nech bude ich syn robiť čokoľvek, ak neurobí nejakú hlúposť, prežije rovnako šedivý, ale zdanlivo pokojný život. Upokojovalo ich to, iné im neostávalo.

Možno keby Helena neodmietala v šesťdesiatom ôsmom odísť s Jakubom a malým Viktorom do Ameriky za Adamom, nemiesila by teraz cesto, ale niekde v slnečnej Kalifornii by si vychutnávala vybrané jedlá. A možno aj nie, možno by sa vrátili, lebo by si na odlúčenie od domova nevedeli zvyknúť. To však bolo pred rokmi a už na tom nezáležalo. Nič im nechýba. Skoro nič. Dá sa tu prežiť. Z Viktorovej izby zahučala hlasná dunivá hudba. Ako vždy, keď si spomenula na syna, zaliala ju vlna materinskej lásky a usmiala sa.

Jakub Baumann nahnevane pribehol k synovej izbe, hlasná hudba pretekala cez dvere a liezla mu na nervy.

„Daj to tichšie!“ zakričal.

Hudba sa nebadane stíšila.

Dnešní mladí sa nevedia zabávať. Vyzrel oknom do záhrady, listy na stromoch už opadali, najneskôr vo februári by mohol prerezať konáre, ale sám to s jednou rukou nezvládne, Viktor mu bude musieť pomôcť. Ak bude miernejšia zima, natrie garážovú bránu, ale plot

musia opraviť spoločne. Poškrabal si kýpeť lavej ruky a pozrel na sporák, kde Helena práve dopekala prvú lokšu.

Po rokoch si architekt Viktor Baumann na svoju prvú architektonickú skicu už nepamätal. Zato si veľmi dobre pamätal výsluchy policajtov a colníkov pre knihy, čo mu poslal strýko Adam a dobre si pamätal aj dievčatá, ktoré ohuroval svojím prifarbeným príbehom. V skutočnosti bol pred ženami hanblivý, ale veľmi skoro zistil, že cez knihy sa k nim dalo ľahšie priblížiť. Krásne vytlačené knihy zo Západu tak ovplyvnili nielen jeho tvorbu, ale pričínili sa aj o niekoľko krátkych vzťahov, napríklad so spolužiačkou na architektúre Faithovou, ktorá ho pod zámienkou, že si chce požičať knihy, zvedla. Prežil s ňou jedno príjemné leto a splav na Hrone, no vzťah opäť odplavila voda, lebo Faithová strávila na konci leta týždeň na Istrii a tam sa bezhlavo zamilovala do chorvátskeho plážového inžiniera.

Včelárska ulica sa zmenila. Na rohu, kde kedysi boli potraviny, svietili neónové nápisy herne Colorado. Nízke domčeky opodiaľ, postavené z nepálenej tehly, zbúrali a vyrástla tam šedivá administratívna budova akéhosi úradu. Kedysi lemovali obe strany ulice stromy, ktoré alebo vyschli, alebo ich vyrezali. Z nevelkej trávinatej plochy, na ktorej Viktor naháňal s chalanmi loptu, vzniklo platené parkovisko. Zafúkal ostrý vietor. Viktor si pritiahol golier kabáta bližšie ku krku. Od rána sa ochladilo, začala ho drviť zima, pod kabátom mal oblečenú iba košeľu a tenký pulóver.

Okná na prízemí paláca zadebnil správca doskami, ktoré sa spočiatku bezdomovci pokúšali opakovane strhávať. Nieкто strhol i názov ulice, akiste nejaký včelár na pamiatku.

Masívnu drevenú bránu pokrývali vrstvy náterov a špiny, ktoré pripomínali letopočty stromov. Z vrecka vytiahol zväzok kľúčov a chvíľu mu trvalo, kým našiel ten správny. Napokon v zámku cvaklo a dvere sa s povzdychom otvorili. Vošiel do podbránia a zažmurkal, v šere sa zle orientoval. Do nosa mu udreli ostré výpary z poškodenej kanalizácie pomiešané so zatuchlinou. Za jeho detstva tu nesmrdeľo.

Do podbránia ústilo široké schodisko, po ktorom kedysi na koňoch vystupovali aristokrati na vyššie poschodia. Vošiel na nádvorie. V rohu sa strmila hromada odpadu, rozbitého nábytku, potrhaných matracov a črepov z umývadla, o múr sa opieral zvalený kovový prašiak – vtedy sa stretávalo pri prašiaku, bolo to za prašiakom, prídte k prašiaku, na zemi pri prašiaku hrávali guľky, na prašiaku vysedávali

počas letných večerov. Prašiak bol hojdačka, miesto na randenie, na prašiaku sa ktosi obesil, oproti cez dvor býval Miki, stačilo otvoriť okno a zakričať na seba, cez otvorené okná sa volakedy odtajňovali všetky susedské tajomstvá. Tu nič nezostávalo v rodine.

Na hrdzavej konštrukcii zostali škaredé slová a nadávky, ktoré tam pred desiatkami rokov ktosi vyryl, ibaže na rozbitých zvončekoch pri vstupe už chýbali menovky. Minulosť ľudí zostala kdesi za dverami alebo si ju bývalí obyvatelia odniesli v kufroch. Vo vrecku mu zavibroval mobil, pozrel sa na displej. Volal otec. Viktor chvíľu váhal, no nakoniec telefonát prijal.

„Áno otec.“

„Volal si mi.“

„Nie, ty voláš mne. Niečo sa stalo?“

„Nič, ja len že si mi volal. Ale keď si mi nevolal, tak nič.“

Viktor v pozadí počul televízny komentár. Takže otec sedí v kresle a sleduje prírodopisný seriál. Na to, že v tomto roku bude mať osemdesiatpäť, bol fyzicky veľmi čulý, ale v poslednom čase mu začala vynechávať pamäť. Rýchlosť, s akou sa otec prepadal do ticha nevedomia, ho šokovala. Otec bez rozlúčky položil.

Z pivnice ho ovanula sladkastá mŕtvoľná, vôňa a keď zostúpil dolu, obalili ho mraky lepkavých pavučín. Smrad bol neznesiteľný, možno tam niekde zahnívala zdochnutá mačka alebo potkan, holub, možno všetko dokopy, možno sa tam rozkladal nejaký bezdomovec.

Otočil bakelitovým vypínačom, svetlo však nefungovalo, objekt už bol odpojený od elektriny, a tak si musel zasvietiť mobilom. Ako chlapec sa bál, že ho do pivnice stiahne cudzia ruka a už nikdy stadiaľ nevyjde. Pod zemou sa určite ukrýval nejaký požírač neposlušných detí alebo tam naňho striehla stará grófka, strašievali ho doma. Opatrne začal zostupovať do pivnice Meszéniho paláca.

V znaleckom posudku stálo:

Meszényiho palác na Včelárskej ul. č. 23 je konglomerátom viacerých objektov stmelенých dokopy zjednocujúcou prestavbou, prejavujúcou sa hlavne na uličnej fasáde. Archívny prieskum potvrdil existenciu štyroch samostatných parciel na ploche súčasnej parcely najneskôr z 15. storočia (cit. Dr. Hajduch) a ich postupné zlučovanie (cit. Dr. Balko).

Úlohou sondážneho výskumu je nájsť artefakty hodné záchranu a upresniť poznatky z prieskumu. Archívy uvádzajú, že niekedy po roku 1685 došlo k majetkovému spojeniu domov A a B. Z roku 1715 je správa, že objekty A, B, C už patrili grófovi Meszéniimu.

Zásahy v 19. storočí sa obmedzili len na minimum (výmeny dverí a vnútorných priečok), ale tieto boli zničené úpravami v 20. storočí. Po 1. sv. vojne bola na prízemí zriadená reštaurácia, ktorá si vyžiadala rozsiahlu modernizáciu priestorov (WC pre verejnosť) a pre rekonštrukciu zbúrali pôvodné steny, všetky dverné a okenné otvory ako aj dlažby a kamenné články.

V pivnici našlapoval opatrne, ale aj tak sa mu nohy zaplietli do spadnutého drôtu a div, že nespadol. Ak by tu stratil vedomie, nik by ho týždeň nehladal – dcéra si žije svoj život, rozprávajú sa málo, niekedy aj mesiace o sebe nedá vedieť. Ak by tu zdochol, lebo na takomto mieste sa nedá umrieť dôstojne, tak by nikomu nechýbal. Miki by si po pár dňoch nevyhnutného smútenia zaiste našiel iného architekta.

S istou dávkou sebatrýzne si predstavil správy v bulvári:

Majiteľ siete predajní Bau Design Ing. Viktor B. (48) nešťastnou náhodou zahynul v Meszényiho paláci. Polícia vyšetruje presnú príčinu smrti, cudzie zavinenie zatiaľ nevyklúčili.

Smrad, vlhkosť pivnice a náhly pocit úzkosti ho prinútili vyjsť na dvor.

Povzdychol si, už vyše dvadsať rokov nič nenakreslil, jeho architektonické bunky, ak vôbec nejaké mal, sa roztratil medzi kachličkami, hajzlami a excelovskými tabuľkami. Na prstoch oboch rúk by zrátal projekty, ktoré navrhol predtým, než sa začal venovať len obchodu. Príležitosť opäť sa venovať architektúre prišla bez varovania, akoby ho diabolský pokušiteľ chcel vyskúšať.

Miki ho ubezpečoval, že nemusí vytvoriť niečo jedinečné, hoci samotné slovo mu znelo lákavo, no byť jedinečný znamená neopakovateľný, ale jemu stačí vytvoriť funkčný návrh a splniť normatívy územného plánu. Veď čo nás obklopuje? Akáže *novodobá* architektúra? Prišerné bizniscentrá, aké stavajú všade naokolo, ktoré sa budú pravdepodobne o niekoľko desaťročí opisovať takto:

Biznis centrum I, II a III sa vyznačuje typickou dobovou architektúrou, využívajú sa materiály určujúce životnosť stavieb najviac na dve desaťročia, ale aj samotné prevedenie vytvára dojem dočasnosti. Chýba akákoľvek invenčnosť, budova postavená v meste A sa môže kedykoľvek zameniť s rovnakou budovou v meste B, C, D. Základným stavebným materiálom bol v tých časoch zisk.

Viktor si musel vyjasniť, čo má vlastne jeho projekt obnovovať. Stav z 13. či 14. storočia? Alebo z osemnásteho? Alebo nebodaj zo začiatku dvadsiateho storočia? Miki chcel v časti paláca hotel a, samozrejme, aj administratívne priestory a, pravdaže, aj niekoľko

nadštandardných bytov, inak sa investorom rekonštrukcia neoplatí. Na prízemí reštaurácia, možno galéria alebo pár lepších obchodov, žiaden veľký luxus, vyššia stredná trieda. To by si mohol zvládnuť, Viktorko, tvojou úlohou bude vytvoriť jednotiaci koncept. Neznelo to zle, nebude žiadny Forster ani Belluš či Weinwurm. Bude proste Baumann. Po desiatkach rokov ukáže sebe aj svetu, že mu tvorivé bunky neodumreli. Keby ešte žil Adam, určite by mu poradil. Vo chvíli, keď si spomenul na Adama Beránka, mu však opäť zazvonil mobil.

„Ahoj, otec. Počuješ ma? To som ja Viktor. Haló! Počuješ ma?!“ Počul otcov dych, v pozadí zvuky televízora, komentáre, šuchot.

„Kedy po mňa prídeš?“

„Mám po teba prísť? Na tom sme sa nedohodli.“

„Ale ja chcem už ísť domov.“

„Otec, ja pracujem. Som v práci a makám. Práve som na Včelárskej, ideme ju rekonštruovať.“

„Včelárska je môj domov,“ ozval sa otec.

„Nik tu nebýva, tu nemáš domov.“

„Robím si srandu, jasné, že bývam v Prievoze. Minule som stretol Rajňákovú, spomínali sme na palác. Zdalo sa mi, že po mne ide,“ uchechtol sa otec.

Bolo by to na smiech, keby Rajňáková nebola už desať rokov pod zemou.

„Dobre. Zajtra ťa k nej odveziem na kávu. Máš na ňu telefón?“

„Zajtra... zajtra... mám šachový krúžok. Ale v pondelok by som mohol. Nezabudni,“ otec bez rozlúčky položil. Viktor bezradne pozeral na displej. Nakoniec usúdil, že otec má právo cítiť sa v paláci ako doma, prežili tam s mamou veľkú časť života.

Na dvor sa začali znášať snehové vločky. Prešiel k polorozpadnutým garážam, cez ktoré už prerastali jasene a dažďová voda podmyla múry, takže hrozilo, že čoskoro spadnú. Najprv nafotil priehľady, klenbové schodisko a vchod do suterénu, z ktorého neprestajne vychádzal zápach rozkladajúcich sa bielkovín, a vzápätí krok za krokom nasnímal jednotlivé poschodia. Chlad mu neodbytné zaliezal pod kabát a v duchu sa preklíňal, prečo sa lepšie neobliekol. V tomto boli s otcom rovnakí. Včera ho nachytil, ako sa chystal na nákupy v tričku s krátkymi rukávami a v letných espadrilách. Otec ignoroval predpovede počasia.

Byt, v ktorom pred rokmi bývali, si nechal na záver. Obúchané dvojkrídlové drevené dvere boli zamknuté. Podišiel k zamrežovaným oknám, sklá pokrývala opadávajúca béžová farba, ale dovnútra beztak nebolo vidieť. Na strome zakrákala vrana a vietor zosilnel.

V súčasnosti sa v objekte nenachádzajú žiadne zvyšky pôvodných obyvateľov ani ich myšlienok. Odporúčame spomienky zlikvidovať bez možnosti rekonštrukcie.

Palác stál na jednom z najfrekventovanejších miest Bratislavy a denne okolo neho prešli tisíce jednoduchých turistov. Keďže prehliadka mesta si nevyžiadala viac času, stačilo vidieť Hrad, rozbité podhradie, Michalskú ulicu s Kaplnkou svätej Kataríny, o ktorej väčšina Bratislavčanov nevedela, že ide o najstaršiu gotickú pamiatku v meste. Turisti prešli Korzom, kúpili si suveníry s nápisom S LOVE nsko, miniatúrne valašky či bábiky zo šúpolia, nazreli do Starej radnice a potom sa vybrali loďou alebo autobusom nazad do Viedne či Budapešti. Nebolo tu čo obdivovať, ešte tak utajený pamätník Chatama Sofera alebo Dóm sv. Martina. Ba áno, kurvy tu možno boli lacnejšie a o niečo milšie ako inde.

Aj v minulosti sa majitelia k budovám správali rovnako ako dnešní developeri: búrali, prestavovali, ničili, lenže vtedy ešte nemali proti sebe pamiatkové úrady, byrokratov ani zastaraný stavebný zákon, len vlastný vkus a najmä svojské potreby. Veď keby sa nebúrало staré, doteraz by sme bývali v jaskyniach a ženy by žuli kožu.

Obloha stmavla, ale z dvora ešte bolo vidieť okno ich kuchyne. Tam kedysi nakreslil svoje prvé výtvary, škoda, že sa jeho čmáranice kamsi zapotrešili. Z oblakov sa začal hustejšie valiť sneh a čochvíľa zakryl všetku špinu, dvor vyzeral ako nejaká abstraktná konštrukcia, ktorú vytvoril akýsi nadpozemský architekt. Akoby sa z neba znášala k zemi bodkovaná opona. Kdesi čítal, že žiadna vložka sa nepodobá na druhú, a pritom stačí im dopadnúť na zem, aby vzápätí stratili svoju jedinečnosť a stali sa obyčajným snehom – v prípade Bratislavy člapkajúcou brečkou. Zrazu naňho doľahla neistota a opanoval ho strach. Nemal s projektom súhlasiť, teraz už aspoň jasne vie, prečo bol posledné týždne nervózny. Pohľad na schátranú budovu paláca neveštil nič dobré.

Pri podnikaní sa nemusel s nikým radiť, počúval len vlastné inštinkty, ale teraz bude musieť počúvať Mikiho, rešpektovať pamiatkarov, doťahovať sa so statikmi, remeselníkmi, dodávateľmi, a ešte predtým bude musieť obhájiť svoju architektúru. V duchu sa presviedčal, že architektúra je iba hranie s priestorom a hmotou, ale pritom dobre vedel, že základom architektúry je myšlienka a idey, a tie jeho sa rozťapali ako vločky, takže jeho neistota sa stupňovala. Áno, keď nájde správnu ideu, tak potom je to už len o dobrom nakreslení a manažovaní. Vytvorí tím, nájde mladých, čo vedia kresliť v počítačových

programoch. Idey vznikajú v hlave a nie v softvéri, hovoril si Viktor sebavedomo.

Kdesi v pivnici mal ešte odložený svoj prvý profesionálny rysovací stôl. Musí ho oprášiť, tak ako opráši aj vlastný mozog. Čochvíľa bude mať päťdesiat, ešte nepatrí do starého železa. Čo ak je vo hviezdach napísané, že bude úspešný architekt, rovnako ako bol úspešný obchodník? Pomaľo sa ho zmocňovalo radostné vzrušenie. Odteraz sa bude každé ráno prebúdzat' s myšlienkami na projekt! Zaklonil hlavu, zavrel oči a vyplazil jazyk, aby naň zachytil padajúcu vložku. Vložky mu padali na tvár, na viečka, chladili, chvíľu zhovievavo vydržal ich jemné bodnutia, ale na jazyku sa mu neroztopilo žiadne detstvo. Zamieril do kaviarne, ktorú míňal cestou na zastávku trolejbusov a objednal si čaj s rumom. Ešteže prišiel bez auta.

2. KAPITOLA

*Vďaka rumu Lazy Dodo zistíme dôvody, prečo
Viktor nežije s manželkou a kto je Skajka.*

V krvnom riečisku sa mu začalo rozlievať blahodarné teplo. Pomaly usrkával už druhý čaj a odchlipkával si z mizerného rumu, nebol to jeho obľúbený Lazy Dodo. Kaviareň bola poloprázdna, podobne ako on sem zaliezli pred zimou dve dvojice, niečo si dôverne šuškali, pri okne riešil párík študentov školu a unudený čašník jednoducho robil na mobile alebo možno hral aj nejaký náročný level hry. Objednal si opäť čaj s rumom a posilnený alkoholom i vedomím, že nemá čo stratiť, vytukal číslo. Katka mu napodiv zodvihla.

„Ahoj, vieš, kde som práve bol? V starom byte v paláci. Veľa som ti o ňom hovoril, prežil som tam detstvo.“

„Prepáč, zodvihla som ťa omylom, lebo som si myslela, že je to niečo vážne.“

„Je to vážne. Idem robiť návrh rekonštrukcie paláca. Vraciam sa k architektúre. Proste som sa rozhodol zmeniť život.“

„Gratulujem. Ešte niečo vážne?“

„Katka, mali by sme sa porozprávať. Takto to ďalej nejde. Chýbaš mi.“

„Máš pravdu, nejde, preto som sa odsťahovala, aby som ti chýbala a aby si mi ty nechýbal. Ty si v nejakej krčme, všakže?“

„V kaviarni. Som premrznutý a dávam si čajík. No práve tým, že si sa odsťahovala, si situáciu ešte zhoršila, čo keby sme šli na večeru a všetko si vysvetlili? Vieš, ľudsky sa pochopili, emočne sa k sebe priblížili, vlastne čo trepem, emočne sme spolu stále zviazaní, len sme oddelení a to je zlé. V kráľovských rodinách sa oddeľujú, ale my?“

„Ty si pil.“

„Trochu rumíku v čaji, vonku je hrozná kosa.“

„Trochu čajíku v rumíku a hneď trepeš a ľutuješ sa. Už ťa poznám...“

„Ako sa cítiš zdravotne?“

Na chvíľu sa odmlčala, zľakol sa, že položí.

„Zle.“

„To ma mrzí.“

„Nič ťa nemrzí. Len si myslíš, že ťa to mrzí. V skutočnosti som ti ľahostajná.“

„Nie si. Chcem sa ti ospravedlniť, naozaj ma to všetko trápi. Ani nevieš ako veľmi. Chcel som ťa teda pozvať na večeru, aby sme...“

Prerušila ho.

„Nepôjdeme spolu na žiadnu večeru. To, že som ti zdvihla telefón a rozprávam sa s tebou, nič neznamená. Vieš, že si ma zranil! Chod' si za tou mladou kefovačkou.“

„Katka! Prečo si hneď taká! Neurážaj ma. Vieš, že som sa chcel s tebou stretnúť, porozprávať. Že mi chýbaš a neviem bez teba žiť.“

„Evidentne nevieš žiť bez kefovačky a rumu.“

„Trpím!“ Snažil sa dostať do svojich slov utrpenie.

„Takže pána uráža slovo kefovačka? Pri kefovačke so Skajkou si musel strašne trpieť. Prášil si mladú štetku a ešte si mi aj klamal. Bolo ti jedno, ako sa cítim.“

Viktor ani nemukol a zúfalo premýšľal, čo odpovie. To je šialené, ženský inštinkt je horší ako všetky odpočúvacie systémy sveta. Rýchlo vypil rum, ktorý mu čašník položil na stôl.

„Katka, s tou dievčinou som dávno prerušil všetky kontakty. Prisahám. Bol to omyl.“

„Prerušil? Zaplatil si jej operáciu nosa aj pier.“

„Katka, ja... to bol naozaj omyl. Veľmi ma to mrzí,“ zúfalo sa pokúšal nájsť nejaké hodnoverné vysvetlenie, ale v hlave mal ako vo vyschnutej studni. Kývol na čašníka a ukázal na rum.

„Kolkokrát ešte povieš, že ťa to veľmi mrzí? Mňa už omrzelo počúvať, ako ťa niečo hrozne mrzí.“

„Mám taký návrh. Poďme na večeru, môžeš sa na čokoľvek opýtať a ja ti pravdivo odpoviem. A ak nie, kedykoľvek môžeš odísť a ja sa nebudem hnevať.“

„Ty sa nebudeš hnevať? Si normálny? Ja sa nebudem hnevať! Už mám dosť tých tvojich rečičiek. Nezmenil si sa. Čo ešte chceš?“

„Chcem, aby sme sa opäť dali dokopy. Všetko som si uvedomil a pochopil som, ako veľmi som ti ublížil... prepáč mi. Je to ako keď... ako keď desaťkrát dám na priechode prednosť chodcom a jedenásty raz preletím cez zebru ako blázon. Je to ako keď...“

„Netrep. Blúzniš a otravuješ ma.“

„Katka? Môžem jednu otázku?“ Na druhom konci telefónu nastalo ticho a to vlialo Viktorovi nádej.

„Prečo nepoložíš?“

„Lebo som zvedavá, kam až zájdeš s tým svojím oblbovaním. Ja krava, mala som ťa prekuknúť už dávno. Tú hrčku si mi spôsobil ty, povedala to aj moja psychologička.“

Takže chodí k psychologičke, pomyslel si Viktor.

„Aj ja chodím k psychologičke.“

Katka nereagovala.

„Celkom mi to pomáha uvedomiť si svoje tienisté stránky a popracovať na nich. Zlepšiť sa, byť empatickejší.“

„S rumom ti to celkom ide. Ale na mňa to neplatí. Oblbuj si mladé štetky.“

„Vidíš, niečo úprimne poviem a hneď to zhodíš.“

Zhlboka sa nadýchol. Zaklamal jej. K žiadnej psychologičke nechodil. Potreboval trochu viac času, aby vyhodnotil situáciu, ale keďže Katka nepoložila a ani si ho nezablokovala, ešte vždy tlela v pahrebe ich vzťahu či aspoň telefonátu nejaká nádej. Lenže on sa do tej pahreby už niekoľkokrát vyčúral a všetko tak zasmradil. Uvažoval, či nechcela len jedno, dokončiť svoju pomstu do konca. Ešte jej ostali vo vile nejaké veci a nechystala sa ich vyzdvihnúť. Nádej umierala posledná, hoci umierala pomaly.

„Katka, tak pôjdeme na tú večeru? Prosím.“

„Vieš, aký je pozajtra dátum?“

Viktor úporne premýšľal, ale nič rozumné mu nenaskočilo. Vari len na niečo dôležité nezabudol? Katka má narodeniny v septembri. Aký je pozajtra dátum, dočerta? V hlave mal prázdno ako vo vypitom pohári. Kývol na čašníka, ale ukázal len na čaj.

„Aký je pozajtra dátum?“

„Tvoja vnučka bude mať šesť rokov. Kúpila som jej dve barbinky a malý domček na hranie a detský príbor a taniere.“

„Katka, ďakujem, že aj ty myslíš na Lauru! Si úžasná.“

„Čo si jej kúpil ty?“

„Zajtra som chcel, mám už niečo vybraté,“ zaklamal.

„Čo máš vybraté? Čo konkrétne? Ani netušíš, s čím sa škôlkarky hrávajú. Ty si totiž zabudol, že má narodeniny, a teraz si myslíš, že jej darčeky odovzdáme spolu. Kedy si malej niečo kúpil sám od seba? Vždy som všetky darčeky riešila za teba.“

„Máš pravdu, jednoducho som zabudol. Mal som toho teraz veľa, projekt Meszényiho paláca, veď vieš, hovoril som ti. Ten, kde sme s našimi bývali.“

„Viem o tom, že si nejakej čúze zaplatil nový rypák a gamby a možno aj kozy a ktovie čo ešte si jej nasľuboval. Ak ti to dobre spraví, vieš, prečo bola s tebou? Isto pre tvoje architektonické kvality. Haha! Jednoducho sugar baby je na prachy! Eskortka, len o úroveň vyššie. Ne-spáva s mnohými mužmi, ale len s vybratými starými pánmi, ako si ty. Najradšej by som ti ho odflkla.“

Chcel zaprotestovať, že nie je starý, ale uvedomil si, že je to zbytočné. V slúchadle počul, ako Katka zúrivo dýcha.

Chvíľu počkal, kým ju prejde zlosť. Obaja mlčali. Aj to sa mu na nej páčilo, jej hnev, nepredstieraný, úprimný, zlý. Kdesi čítal, že až osemdesiat percent vrážd sa odohrá v kuchyni pri hádkach, možno pri krájaní cibule, a medzi príbuznými. Cez telefón cítil, aká je nahnevaná.

„Neriešil som darček pre malú, to je pravda, lebo sme sa voľakedy tak dohodli. Darčeky si Laure kupovala ty a mne sa páčilo, že máte spolu pekný vzťah. Malá ťa zbožňuje a potom som si zvykol,“ slovo zvykol znelo strašne. Laura zbožňovala Katku, babu Katu, a bolo to vzájomné.

A on, keď jej našli na prsníku hrčku, namiesto toho, aby sa zachoval ako chlap, obháňal iné, mladšie kozičky, ktoré mu potajomky zachutili a na ktorých sa s radosťou popásal. Katka sa jedného dňa bez okolkov zbalila a odišla. Posielal jej kvety, kúpil jej krásny náhrdelník z Pomelata, vrátila mu ho po kuriérovi, vypisoval jej správy, maily, ale nereagovala. Katka neznášala toto mužské pokrytectvo. Muži si myslia, že sériou zásielok pekne uvitej kvitnúcej zeleniny odčinia hriechy, za ktoré by im v stredoveku hrozilo upálenie. Najviac ju ponížilo, že z jeho strany nevidela úprimnú snahu pochopiť, čím ju ranil. Ani raz sa jej na to neopýtal, akoby nechcel riešiť samého seba a vlastnú hlúposť, ale len to, že sa dal nachytať. Bola presvedčená, že sa so Skajkou naďalej stretáva.

„Idem za Laurou sama a odovzdám jej darček bez teba.“

„Poďme spolu. To mi nesmieš urobiť. Prosím. Niečo jej ešte kúpim. Čo tak môžu chcieť šesťročné dievčatá?“

„Zisti si. Plastiky tváre určite nie.“

Položila.

Usúdil, že telefonát nebol až taký strašný, ako sa obával, ale zároveň bol dosť nepríjemný na to, aby ho hodil za hlavu. Možno by naozaj mal vyhľadať pomoc psychológa. Katku mal stále rád, ale nevedel, čo sa v ňom udialo, že jej začal tak ubližovať. Áno, hneď zajtra začne hľadať psychológa. Zamrzelo ho, že zabudol na Laurine narodeniny. Musí jej niečo kúpiť. Chúďa dieťa za nič nemôže, všetko si odskáče za rodičov, v jeho prípade za dedka.

Opýta sa vo firme žien matiek a babičiek, čo teraz letí, aký darček by malú potešil, ale do firmy už chodieval len sporadicky a odkedy sa rozhodol vrátiť k architektúre, jeho návštevy celkom ustali.

Mohol by zavolať aj dcére Veronike, ale len by tým ukázal, že nie je schopný sám vyriešiť takú triviálnu vec. Napil sa čaju, cítil, že sa mu trošku krúti hlava. Možno by sa mal najesť, ale v podniku nič

nemali, tak si objednal aspoň slané oriešky a premýšľal, čo je okrem barbiniek najlepším darčekom pre šesťročnú slečnu.

Vyšiel na chodbu a namiesto výťahu sa rozhodol, že zíde k firemným kanceláriám pešo. Skoro celé poschodie pred časom prerobil na jednu veľkú halu – open space, ktorá teraz zívala prázdnotou. Pri okne sa rozprával kolega s kolegyňou, z kuchynky hučal kávovar, iný telefonoval so zákazníkom a pohybom hlavy pozdravil Viktora. Väčšina stolov bola prázdna, uvedomil si, že je čas obeda.

Zamestnanci mali na stoloch rodinné fotky, registroval objednávky, ponukové listy, zmluvy, ktosi si v rohu stola vytvoril malú botanickú záhradu.

„Prepáčte, čo tu robíte? Kto ste? Kto vás sem vpustil?“

Otočil sa. Pred ním stála mladšia žena s dlhými vlasmi zviazanými do jednoduchého vrkoča, ktorú nepoznal. Oblečené mala niečo ako záclonu, ale potom to odhadol na sári, také videl v Indii, kam sa raz omylom vybral na ajurvédu, a potom dva týždne preležal s dyzentériou v miestnej nemocnici na infúziách. Skoro umrel. Lenže v tomto sári bola oblečená asi tridsaťročná žena a prísne naňho hľadela.

„Bol som na toalete a teraz sa tu prechádzam.“

„Na toalete? Toto nie sú verejné toalety. Tu nemáte čo robiť. Kto vás sem vpustil?“

„Ja... prišiel som z chodby... veď vravím, potreboval som na toaletu.“ Uvedomil si, že ho zamestnankyňa, musela to byť jeho zamestnankyňa, nespoznáva.

„Ale toto nie sú verejné toalety. Prosím, opustite tento priestor, lebo zavolám bezpečnostnú službu!“ dôrazne zvýšila hlas.

„Ale no, len som sa prechádzal. Naozaj ma chcete odtiaľto vyhnať?“ Pokúšal sa odpovedať s neskrývanou veselosťou, začal sa zabávať, anonymita mala svoje výhody.

„Prezerali ste si veci na stoloch!“

„Váš je ktorý?“

„Čo vás do toho? Nikam sa nehýbte, zavolám službu!“

Vtom sa za ním ktosi zasmial.

„Diana, to je pán Baumann. Prepáč, je tu nová, nepozná ťa.“

Z kuchynky vyšiel s kávičkou v ruke riaditeľ marketingu Múdry a pozdravil sa s Viktorom.

„Prepáčte, prepáčte pán Baumann!“ žene sa roztriasol hlas a odbehla do kuchynky. Obaja odtiaľ počuli prerývané vzlyky.

„Preboha, to som ju tak vystrašil?“

„Zlakla sa ťa. Myslela si, že si nejaký zlodej, niekto nám tu minule prevetral peňaženky.“

„Naozaj? To počujem prvýkrát.“

„Nebudeme ťa zatažovať maličkosťami, keďže teraz riešiš ten vážny projekt.“

Nemohol nepočuť náznakov jemnej irónie v hlase.

„Kde sú všetci? Prečo tu nik nepracuje? Potreboval som sa len na niečo opýtať. Chcem vnučke kúpiť darček k šiestym narodeninám.“

„Kúp jej barbinu.“

„To si mi pomohol,“ pozrel smerom k plačúcej zamestnankyni.

„Je tu nová, asi sa vyľakala, keď zistila, že si majiteľ.“

„Strašné, že ma moji zamestnanci nepoznajú. Pôjdem za ňou, nech sa zo mňa toľko netrasie.“

Prešiel k Diane a chvíľu sa s ňou rozprával. Cítil výčitku, že ju vystrašil. Pripomenula mu Helgu. Pred výťahmi je pozval na obed, ale odmietla, vraj to nie je vhodné. Vo vrecku mu zavibroval mobil, volal otec. Ešte jej povedal niečo vtipné, na čom sa na jeho prekvapenie nezasmiala a zišiel schodmi na prízemie. Cez sklenené dvere nazrel do jedálne, chuť na obed v podnikovej jedálni ho prešla, a tak sa rozhodol, že sa naobeduje v meste.

Keď boli s Katkou v New Yorku, zažili zmätok v jednom z barov, lebo nevedel nájsť pánske toalety a nakoniec sa musel vycikať vedľa obrovského čierneho to, oblečeného v červených obtiahnutých kokteilkách a s bimbasom veľkým ako odrastený bambus, z ktorého vyrážal prúd moču ako z hasičskej hadice. To si ho s úsmevom premeriavalo a Viktor si spomenul, že podobný úsmev mu kedysi dávno adresoval vyhadzovač v mníchovskom bare, do ktorého zablúdil s Mikim.

S Katkou sa už raz pred rokmi rozišli. Teraz si už ani nevedel presne spomenúť, čo bolo príčinou rozchodu, ale celý rozchod trval iba pár týždňov.

Druhý rozchod sa udial potom, čo si minulý rok na jar nahmatala na prsníku hrčku a v jeho mobile nahmatala Skajkine vypúlené pery.

Lekár odporúčal Katke dve veci: časť prsníka odobrať a pre zvýšenie istoty, že problém nemetastázuje, mala absolvovať aj sériu chemoterapií. Za niekoľko týždňov zoslabla, schudla a radšej si dala oholiť hlavu, než by mala deň čo deň nachádzať na hrebene chumáče vlasov. Viktor sa o Katku vtedy príkladne staral. Samozrejme, že v tom období sa Katka cítila fyzicky veľmi zle, trpela bolesťami hlavy a nekonečnou únavou, a tak posledná vec, na ktorú myslela, bol sex.

Cítila sa slabá a neatraktívna.

„S hlavou ako futbalovou loptou a s vypadaným obočím sa na seba nemôžem ani pozrieť do zrkadla. Pripadáam si ako nejaká tlačienka.“

O pár týždňov začal spávať so Skajkou, kontakt na sugar baby mu odporúčal obchodný partner.

Stretávali sa príležitostne, lebo Skajka pre školu nemala naňho čas, navyše každý druhý víkend cestovala kamsi k Leviciam za rodičmi. Vyhovovalo mu to: žiadna komunikácia navyše, žiadne reči, len strohé: zajtra poobede by si nemohla? Mohla – nemohla. Pozajtra môžem. Nemôžem. Čas a miesto výsadku sa upresní, bodka. Vedel, že študuje marketing a komunikáciu, ale ani sa nenamáhal zistiť, v ktorom je ročníku. Takýto vzťah mu vyhovoval. Prísť, strčiť, odísť, a vzťah ku Katke mu zostával v srdci neporušený.

Raz boli dohodnutí, že ju bude čakať v uličke neďaleko školy. Zaparkoval zo zvedavosti pred školou, a zrazu ju uvidel, ako sa objíma s vytiahnutým vlasatým chalanom v rozčaptaných conversoch. Nežne a oddane visela na tom dlhom chodiacom vešiaku a oblizovala ho, akoby sa práve zasnúbili. Viktor pozoroval zaľúbencov, až kým nezmišli v autobuse, ktorý ich pravdepodobne odviezol rovno na intrák. Až potom si všimol v mobile správu, že Skajka dnes nemôže, prepáč, Macík, ale niečo mám.

Inokedy sa jej opýtal, či má frajera alebo spáva len tak s dávkami spolužiakmi. Rozplakala sa, akoby ju v dvanástich prichytili v obchode s ukradnutou čokoládou.

„Chodím s Tibikem od šestnástich, hanbila som sa ti to povedať. Tibi je spolužiak, mám ho rada a nechcem oňho prísť. Sme z rovnakého okresu, chodíme spolu na víkendy domov. Keby vedel, čo s tebou robím, zabije ma a v dedine by som zhorela od hanby! Na moje narodeniny sa chce so mnou zasnúbiť, ale keď som mu povedala, že snubný prsteň musí byť taký, aká má byť svadba, tak začal habkať, lebo si myslel, že na zasnuby stačí nejaký prstienok z pažítky. Ty si mi povedal, že aký drahý je snubný prsteň, taká drahá je aj svadba.“

„A prečo teda so mnou spávaš?“ zaujímal sa, hoci to tušil.

„Lebo som potrebovala peniaze. Chvíľu som robila v mekáči, ale vždy som smrdela ako panvica a po mesiaci som vyzerala ako hamburger. A mala som málo času na učenie. Naši mi dávajú mesačne až stopäťdesiat euričiek. Potom mi kamarátka povedala, nech si dám profil na zoznamku, že niekedy len za fajku môžem dostať päťdesiatku, keď je ujo normálny, tak ako ty. No a ty si sa ozval prvý a bol si celkom milý. Ujo,“ dodala. „Ostatní nechutáci hneď posielali vyfotovaných vtákov a pýtali sa, či prehltam a či mám rada anál. S nikým iným nespávam, len s tebou a Tibikem. S tebou mi je dobre, pomáhaš mi,“

plakala, akoby Tibike práve odhalil jej druhý život. „Naším a Tibike-mu som povedala, že teraz už pracujem v marketingu v Bau Designe. U teba, Macko. Takže by si ma mohol naozaj zamestnať.“

Viktora vďaka rastúcemu brušku volala Macík. Tibike, pravdaže, o ničom netušil, doma sa chválil, aká je jeho Skajka šikovná. Skajka mu teda vlastne bola verná a to si Viktor mal vážiť, spáva len s ním a s Tibikom. Tibikeho miluje, Viktor je jej Macík.

Hovorila mu o spolužiakoch, ktoré sa dali pretiahnuť chalanom, ktorého poznali pár hodín, opreté o strom na vinobraní v Rači alebo v krčme na Obchodnej kamarátom, s ktorým si tak veľmi rozumeli, že sa s ním zamkli v hajzlovej kabínke.

Spomenula spolužiačku, ktorá cestovala do Budapešti s pánskou spoločnosťou. Tá sa za dva dni vyspala s piatimi chlapmi, všetko za kabelky a výdatný kešik. To by si chcel, Macko? Nechcel, bolo mu to odporné.

„Ty mi hovoríš také veci, ktoré mi nikto nepovie, neporadí. Vieš o živote veľa, už som aj premýšľala, či by som nemohla u teba pracovať. Naozaj pracovať, vieš? Ale nespávala by som už s tebou, to by nerobilo dobre. Lebo keby som pre teba pracovala a spávala s tebou, tak by si so mnou manipuloval.“

Prekvapila ho svojou úvahou.

„Aj teraz ma vlastne zneužívaš, manipuluješ so mnou. Vieš, že ma tak trochu máš v hrsti a vyhovuje ti to. Ale ja musím premýšľať, čo ďalej. Macík, aj ty vieš, že to raz skončíme. A je nechcem čakať, kým sa ti zunujem a nahradíš ma mladším exemplárom. Takže premýšľam, ako ďalej s Tibikom. On sa chce silou-mocou vrátiť do našej dediny a začať stavať dom, ale ja čoraz viac uvažujem, že by som ostala v Bratislave alebo odišla niekam do Prahy, alebo Londýna. Nechcem o desať rokov vyzeráť ako moja mama, s hrstou zrna pre sliepočky v zástere a s dvadsiatimi kilami navyše sa tešiť na víkendový výlet do okresného nákupného centra.“

Mala pravdu. Neplánoval ostať s ňou celý život, vlastne neplánoval s ňou nič. Bola a to mu vyhovovalo.

„Ibaže v tom ti ja neporadím. Ak chceš odísť, odíď, ale budeš to mať za hranicami ťažšie ako doma,“ spomenul si na vlastný neúspešný pokus v Mníchove, potom vytiahol peňaženku a odrátal jej výživné. Trochu ho zamrzelo, že bol k nej krutý, ale úprimnosť nie je krutosť. Je to skúsenosť, ktorú Skajka nemala odkiaľ získať.

Potom sa to nejako zamotalo, Katka na Skajku prišla a Viktor musel pripustiť, že áno, Skajka existuje. Je to však len jednorazová

záležitosť na vyriešenie pretlaku v testes. Takticky uvážil, že zapieranie mu nepomôže, šnúra dôkazov bola nepriestrelná, Katka mu našla správy v mobile a v mailoch a prekopírovala si ich, takže sa kajúcne a zahanbene zaprisahal, že so Skajkou preruší všetky kontakty, samozrejme, aj to urobil.

„Vymažem si jej číslo. Prepáč, Katka, zlyhal som,“ demonštratívne priamo pred jej očami si vymazal Skajku z pamäte, ale nie z hlavy a penisu.

Trápilo ho, že pre jeho nepozornosť Katka trpí ešte viac, a tak po jej odchode sa niekoľko týždňov správal vzorne, teda nemyslel na Skajku a zaujímal sa o Katkin stav, chodil za ňou, a keď už všetko vyzeralo na dobrej ceste a Katka sa mala opäť vrátiť k nemu na Kolibu, opäť sa ozvala Skajka. No bolo mu to treba, chudáčikovi? Polutoval sa. Zas len komplikácie.